

Диковъ. (Жегнато). Остави!

Калчо. Какво ще оставя! Защо го сторихме?.. Да бѣше отъ нѣмане — както и да е. А то само отъ лакомия.

Симо Динковъ става, нѣщо го мори и почва да снове изъ стаята.

= Ако замълчишъ само моето име, не вършишъ грѣхъ.

— Но, слушай, свещеника никому не казва изповѣданото. То е тайна.

= О, не. Азъ зная. Азъ зная оная, като изповѣда, че убила мжжа си — веднага арестуваха другитѣ ѝ другари.

— Азъ ще го помоля да пази тайна.

= (Не знае какво да прави). Азъ те моля. Въ името на нашето приятелство, на доброто ни минало — не казвай моето име. (Презъ сълзи). Моля ти се, Калчо... на онзи свѣтъ — азъ ще поема грѣха ти (гледа го изпитателно). Ти мълчишъ!.. Ти ще изповѣдашъ всичко!.. Тогазъ слушай: като ме повика следователя — азъ ще откажа всичко... Ще кажа, че само ти!

— (Смирено), Както щѣшъ, братъ. Тукъ не е за единъ земенъ свѣтъ, дѣто хората лъжатъ за да избѣгнатъ затвора... Не, братъ, азъ съмъ призованъ предъ вѣчния сждъ.

Мълчание.

Похлопва се.

Влиза Елена Коева.

Тя е смутена. Иска да каже нѣщо, но като вижда Динкова млъква.